

มาบิบบจะหาน้ำดื่มสักหน่อย เอามาบิบบมาคั้นจะได้แต่น้ำเหวี่ยงกับความโง่แค่นั้น ถ้าเราอยากจะรู้ว่าเราโง่แค่ไหน ไปลองบิบบดู

“**ฉันเองสองคราว**” ประโยคนี้น่าคิดนะ ถ้าเราฟังผ่านก็ไม่ได้อะไร แต่ ถ้าไม่ฟังผ่านเราจะได้อะไรคิดสะกิดใจ

เพราะฉะนั้น เวลาที่เหลืออยู่นี้อีก ๑๒ วัน ก่อนจะออกพรรษา ตอนต้นพรรษา กลางพรรษาที่ผ่านมานั้น บางทีก็จริงบ้างไม่จริงบ้าง เพราะฉะนั้น ตอนนี้อยู่ปลายพรรษาเป็นช่วงสุดท้ายแล้ว พระบวชใหม่ที่มาบวชช่วงสั้น ๆ ลุยนั่งกันให้สะบั้นหันแหลกกันเลยนะ **ไม่ได้ตายเถอะ**

ฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ได้ หรือคำของพระเดชพระคุณหลวงปู่ บอกว่า “**ปล้ำใจให้หยุดนิ่งให้ได้**” แล้วท่านยังบอกอีกประโยคว่า “**ที่หยุดได้มีเยอะนะ**” นี่แสดงว่าไม่เหนียวฟรี เพราะฉะนั้นตั้งใจกันให้ดี

๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

บวชแล้วได้อะไร

เหลืออีก ๑๑ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว นับกันไปทีละวัน ถอยหลังไปเรื่อย ๆ พรรษานี้เราตั้งใจจะปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เต็มกำลัง เพื่อที่จะให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้

เราก็ปฏิบัติกันอย่างเต็มกำลังเรื่อยมาเลย ซึ่งแต่ละท่านก็มีผลแห่งการปฏิบัติมากบ้างน้อยบ้าง ที่ไม่ได้ผลเลยเป็นไม่มี บางท่านผลที่ได้นั้นชัดเจน



แต่บางท่านยังไม่ชัดเจน บางทีก็เลยทำให้เข้าใจผิดว่า นั่งแล้วไม่ก้าวหน้า นั่งไม่ได้ผล แต่จริง ๆ แล้วนั่งได้ผล แต่ผลกำลังจะเริ่มสำแดงออก ถ้าจะให้ชัดเจนล่ะก็ ๑๑ วัน ที่เหลืออยู่นี้ต้องลุยกันสะบัดหันเหलगกันไปเลย

โดยเฉพาะพระที่ลงนามบวชในพรรษา ออกพรรษาแล้วต้องลาสิกขากลับไปทำงาน บางท่านอยู่รับภฐิน บางท่านก็ไม่ได้อยู่ ก็ควรจะสร้างประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามให้เกิดขึ้นกับตัวของเราเอง เพราะโอกาสที่จะย้อนกลับมาบวชอีกครั้งไม่ใช่ง่าย และการบวชในครั้งนี่แม้เป็นช่วงสั้น ๆ ก็ตาม ถ้าเราตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ก็จะนำมาซึ่งความปิติและภาคภูมิใจทุกครั้งที่เราระลึกนึกถึง

ตอนนี้เราเริ่มเข้าใจหลักวิชาในการเข้าถึงพระธรรมกายในตัวแล้ว ที่จริงก็ไม่ได้มีอะไรมากมายเลย ง่ายกว่าเรียนทางโลกเสียอีก ไม่ต้องท่อง ไม่ต้องอ่าน ไม่ต้องนึก ไม่ต้องคิด ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น แค่ทำใจหยุดใจนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น ไม่ต้องทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เดียวก็ถูกส่วนเอง

ให้มี ๔ ส. สติ สบาย สม่าเสมอ และหมั่นสังเกต ทำเพียงแค่นี้ เวลาที่เหลืออยู่ก่อนออกพรรษานี้เหลือเฟือ ต้องตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ส่วนญาติโยมเขาทำกันเต็มที่อยู่แล้วควบคู่กับภารกิจประจำวัน เกี่ยวกับเรื่องการทำมาหากิน ดูแลครอบครัวอะไรต่างๆ

แต่เป็นพระนี่เป็นสิ่งสำคัญ เมื่อลาสิกขาไปแล้วเราจะได้ปลื้มใจ ไม่ต้องมานั่งนึกว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร จะได้หรือไม่ได้อยู่ที่เรา ถ้าเราจะให้ได้มันก็ได้ ถ้าจะไม่ให้ได้มันก็ไม่ได้ ถ้าเข้าเอน เพลนอน ป่ายพักผ่อน คำจำวัดอย่างนี้ละก็ไม่ได้ ถ้าเข้านั่ง สายนั่ง ป่ายเอนค่านั่ง อย่างนี้ได้ ลองดูก็ได้

ซึ่งตรงนี้เป็นจุดสำคัญที่จะเป็นอายุพระพุทธศาสนาหรือจะเป็นทางเสื่อมของพระพุทธศาสนา เพราะผู้ที่บวชช่วงสั้น ๆ ถ้าบวชแล้วไม่ได้ทำอะไรเลย เวลาลาสิกขาไปแล้วมักจะมีความคิดว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร และไม่คิดตามลำพัง ไปเล่าให้คนอื่นเขาฟังด้วย ผู้ที่ฟังเขาก็ไม่เห็นคุณค่าของการเป็นนักบวช

แต่จริง ๆ แล้วมีสิ่งที่น่าศึกษามากมาย บวชช่วงสั้นเพียงแค่หนึ่งพรรษา นี้ เราจะเรียนรู้อะไรให้มันได้เต็มที่ยังยาก เอาแค่พอสังเขปปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวพอมีหลักของใจได้ หลังจากนั้นเราก็จะมีอารมณ์ที่อยากจะศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การปฏิบัติธรรมถ้าทำกันจริง ๆ แล้ว ต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน ซึ่งเราก็ได้ฟังเรื่องราวจากเพื่อนนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาที่ได้ส่งผลการปฏิบัติธรรมมาเล่าสู่กันฟัง พอเป็นกำลังใจให้กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน บางประสบการณ์ก็มาพ้องกัน ซึ่งก็จะทำให้เราได้มีโอกาสปรับปรุงแก้ไขไปสู่วิธีที่ถูกต้อง ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือ **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** แต่ว่าอาจจะมีรายละเอียดอะไรปลีกย่อยในแต่ละคนที่แตกต่างกันไป

เวลาที่เหลืออยู่ลุล่วงสะบั้นหันเหलगกันไปแล้ว ไม่ต้องไปกลัวปวด กลัวเมื่อย กลัวว่าง กลัวอะไรต่าง ๆ เลิกเลย ทำหยุดทำหนึ่งอย่างเดียว